

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a személyesen eljáró alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2011. február 3-án meghozott 5.P.20.225/2010/13. számú ítélete ellen a felperes 14. és 15. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját és a fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Módosított keresetében a felperes az 1999. október 8-án elszállított ingóságai értéke ellenében 2.843.000 Ft vagyoni, az ezen a napon elszenvedett lelki sérelmei okán 3.000.000 Ft nem vagyoni és - mert elárverezett házát az alperes önbíráskodása miatt ettől kezdődően az alperes tulajdonjogának 2002. februári ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséig nem használhatta - további 280.000 Ft vagyoni kára és mindezek 1999. október 8-tól a kifizetés napjáig járó és a mindenkorin jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest (Ptk. 339. § (1) bekezdés).

Az alperes a kereset elutasítását kérte az érvényesített igény elévülésére hivatkozva.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet. Rendelkezése szerint a le nem rótt illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában megállapította: a felperes ingóságai birtoklásától való 1999. október 8-i megfosztása miatt először 2007. október 15-én nyújtott be keresetlevelet, majd 2010. december 29-én az ingatlan használatának

meghiúsulására alapítottnan 1999. október 8-tól 2002. februárig terjedő időre terjesztett elő kártérítési igényt. Az egyes igények keletkezésének és a kereseti kérelmek előterjesztésének időpontjait összevetve megállapította, hogy a felperes követelése a Ptk. 324. § (1) bekezdés szerint elévültek. A felek nyilatkozatai és a csatolt iratok alapján azt is megállapította, hogy a felek viszonyában az elévülés megszakadására nem került sor, a felperes ugyanis a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében, illetve a Pp. 3. § (4) bekezdésében foglaltakra történt figyelmeztetése ellenére sem tudott olyan iratot csatolni, melyből az elévülés megszakadására lehetett volna következtetni. Mindezek alapján az elévült követelések érvényesítésére irányuló keresetet elutasította (Ptk. 325. § (1) bekezdés).

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Állította, hogy kára 1999. október 8-án keletkezett, és az alperest az ötéves elévülési időn belül, azaz 2004. április 14-én ajánlott küldeményként feladott levelében felszólította a teljesítésre, ezután pedig a peres eljárást már 2007-ben megindította. Fellebbezéséhez csatolta az elsőfokú eljárásban már mellékelt, alperesnek címzett 2004. április 12-én kelt levelet, és új bizonyítékként a feladóvevény másolatát.

Az alperes nem tett észrevételt a fellebbezésre.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdés szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, emiatt az ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is egyetértett, az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokaira visszautalással hagyta helyben.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben előadottak miatt kiemeli: az elsőfokú eljárásban már mellékelt és a fellebbezéshez szintén csatolt okirat tartalma alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ehhez az alperesnek címzett 2004. április 12-én kelt levélhez a perbeli követelések elévülését megszakító jogi hatás nem fűződik. Ebben a levélben ugyanis a felperes kizárólag - az egyébként konkrétan meg nem jelölt - ingóságai átadására szólította fel az alperest, és egyben tájékoztatta, hogy ennek elmaradása esetén bírósági eljárásban fogja érvényesíteni az ingók - ugyancsak meg nem jelölt - értékének megfizetése iránti igényét. Ezek a felperesi nyilatkozatok pedig a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint sem értelmezhetők a felperes 2008. április 17-én érkezett 17. sorszámú beadványában tételesen megjelölt ingóságok 2.843.000 forintos értékének, a 3.000.000 forintos nem vagyoni és az ingatlan használatának elmaradása miatti 280.000 forintos

vagyoni kárának megfizetését követelő írásbeli felszólításnak, a Ptk. 327. § (1) bekezdése értelmében viszont csak a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólításnak van a követelés elévülését megszakító hatálya.

A felperes fellebbezéséhez csatolt új okirati bizonyítékot, a levél 2004. április 14-i postai feladását igazoló tértivevény másolatát pedig a másodfokú bíróság azért nem vette figyelembe, mert annak előterjesztését a Pp. 235. § (1) bekezdése kizárta.

Az előbbi levél feladásának ténye ugyanis még valósága esetén sem eredményezhetne a felperesre kedvezőbb határozatot, ráadásul ennek a feladóvevénynek a létezéséről a felperesnek már az elsőfokú ítélet meghozatala előtt is tudnia kellett, sőt, amennyiben a feladóvevényt bizonyítékként akarta felhasználni, azt az elsőfokú bíróság Pp. 141. § (6) bekezdésre kiterjedő figyelmeztetése után már az elsőfokú eljárásban is csatolnia kellett volna.

A költségmentes felperes eredménytelen fellebbezése folytán a fellebbezésre le nem rótt illetéket és a felperes pártfogó ügyvédjének díját is az állam viseli (Pp. 78. § (1) bekezdés, 87. § (2) bekezdés; 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §). Az alperesnek a másodfokú eljárásban nem merült fel igazolt költsége, ezért arról a másodfokú bíróságnak sem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2011. július 5.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hóbl Katalin s.k.
előadó bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: